

28.14x38.08	1/2	18 עמוד	מקור ראשון - יומן	20/05/2022	81736133-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790					

18

הרוח הגבית שקיבלתי מהרצל עוודדה אותי להמשיך לצייר אפים יהודיים שי צ'רקה

חזזה מאויר: מה קרה כששי צ'רקה פגש את הרצל

ביתנים. בצרפת. נפתח משפטו של קצין התותחנים. סוק אלפרד דרייפוס.

הרצל החליט להסתיר את זהותו כמחבר 'הגוף החדש' וחתם בשם עז. הוא שלח את המחזה לחברו ארתור שניצלר. יהודי תושב וינה, מחוז אוסטריה ומוזיקאי ידוע ומעריך. שניצלר ניסה לעניין מעגלי תיאטרון באינה, בגרלין ובפראג. אבל למרות שמו הטוב ומאמציו - לא הצליח.

אני לא מסכים עם השענות שפועלות במחזה. אבל חבר הוא חבר.

על כן אני מאשים את דרייפוס אלפרד בריגול ובגידה במולדתי!

המדגל האמיתי היה רב סרן פרדיננד אסטרהאוי. קצין צרפתי ממוצא הונגרי שנקלע לחובות ומסר לגרמנים סודות צבאיים תמורת תשלום. הרשידות העדיפו להתעלם מהראיות נגד אסטרהאוי ולזייף ראיות מרשימות נגד דרייפוס.

דרייפוס היה בן למשפחה יהודית עשירה מאלזס. חבל ארץ צרפתי. שהגרמנים כבשו במלחמה האזרחית שנערכה בשנים 1870-1871. כשהתגלה מכתב ריגול בפח האשפה בשגרירות גרמניה בפריז, היה לאנטישמים שבצמרת הבירוקרטיה הצרפתית קל וטח להאשים את הקצין היהודי מגבול גרמניה.

כתב היד ברוב המילים שבמכתב הריגול זהה לזה של דרייפוס. באותן מילים שאינן זהות. דרייפוס בעצם זייף כתב יד שונה כדי שלא ייתפס.

1

שי צ'רקה

הרצל אמר

ציטוט אחד מיומנו של חזזה המדינה, שעוסק דווקא באף היהודי, גרם לי להגשים חלום ולהציג את קורותיו בספר קומיקס

2

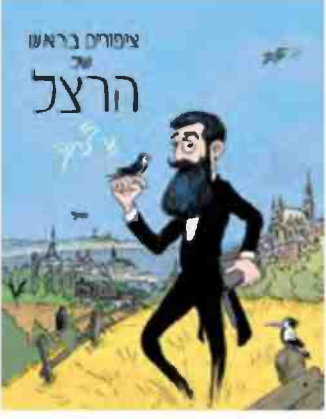
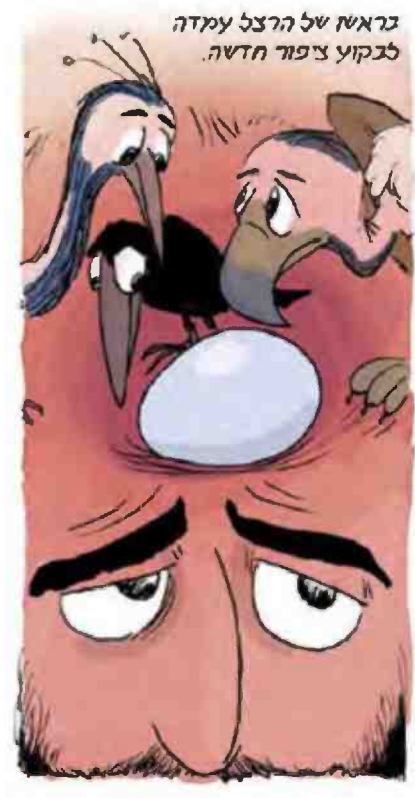
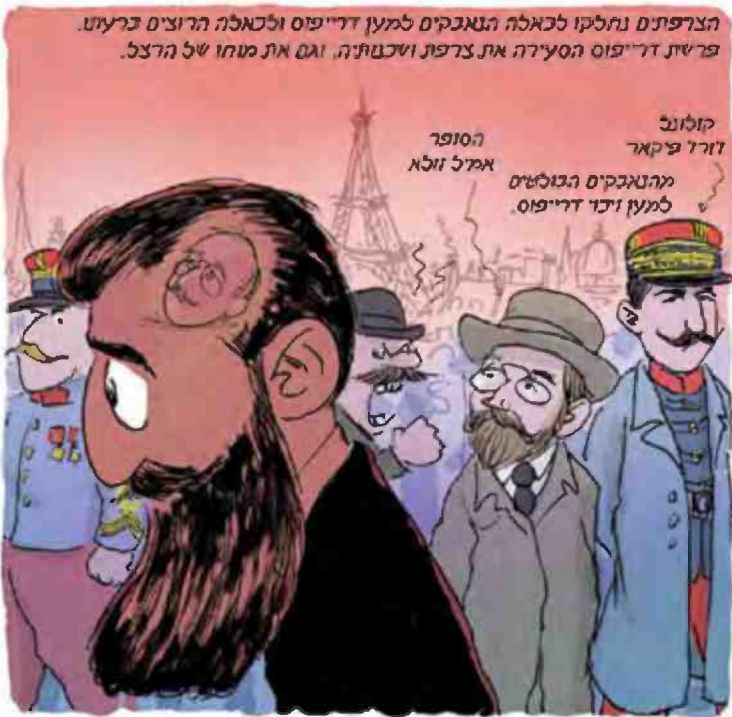
דרייפוס הורשע. נגזר עליו עונש של גלייה ושליחת דרוגות. בטקס משפיל ברחבת האקדמיה הצבאית בפריז, ב-5 בינואר 1895.

האומה הצרפתית ובית הדין הצבאי של פריז פוסקים כי אלפרד דרייפוס נמצא אשם בבגידה.

רמותו של הרצל קסמה לי עוד מנעוריי. האייקוניות המזוהה כל כך של הדמות בעלת הזקן השחור הארוך, שסייעה לו לכבוש לבבות לטובת הרעיון הציוני, גרמה לי כבר לפני שנים לרצות להפוך אותו לדמות קומיקס. אבל מלבד ניסיון קצר שכשל, הזנחתי אותו לטובת דמויות קומיקס אחרות, רובן בעלות אף גדול, אפילו מאוד. לא פעם נתקלתי בטרוניה: "אבל למה יהודי עם כזה אף?" כשבין השורות אפשר לשמוע "הרי זה אנטישמיות!" לעיתים נגררתי להוצאה קצרה על חשיבות האף ביהדות, אבל הטיעון המרכזי שלי היה שלהרגיש חופשי לצייר יהודי בעל אף עצום, במדינת היהודים, זהו מעשה ציוני. החירות האמיתית היא זו שמאפשרת לעם לקבוע לעצמו את אמות המידה שלו למה טוב, יפה ואצילי - בלי להרגיש צורך להתאים את עצמו לאמות המידה שקבעו מארחיו וצורריו בגלות. ואז נתקלתי בדברים שכתב הרצל ביומנו: "ארץ הבחירה, שם יורשה לנו סוף־סוף להצמיח אפים עקומים, זקנים שחורים ואדומים, ורגליים עקומות, מבלי שיבוזו לנו על כך... שם נהיה סוף־סוף כאנשים בני־חורין על אדמתנו... שם ייהפך כינוי הגנאי 'יהודי' לתואר כבוד, כמוהו כגרמני, אנגלי, צרפתי. בקיצור, ככל בני התרבות." המשפטים האלה חיברו אותי אליו במידה המספיקה כדי להתמסר וליצור רומן גרפי על חייו, מילדותו ועד לקונגרס הציוני הראשון. הרעיונות של הרצל הם גיבורי הסיפור לא פחות מהאיש עצמו, ולכן הפכתי אותם לדמויות - ציפורים בראש של הרצל.

ספרו החדש של שי צ'רקה "ציפורים בראש של הרצל" רואה אור בימים אלה בהוצאת מודן

27.75x32.76	2/2	19	עמוד	יומן - יומן	20/05/2022	81736132-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

כריכת הספר

איורים: שי צורקה

הוא נמנע מלפגוש ידדים כדי שלא ינתקו את חוט מחשבתו. מכרסם שנתקלו בו במקרה חשבו שהוא חולה מאוד.

בסופו של דבר, רעיון מדינת היהודים קיבל צורה מגודדת ומפורטת.

ובלילות במיטתו הוא שקע בל-סוזו בהתלהבות מרעיונו. עד שלא הצליח להירדם.

